

ພຣະທຳດານເຢຣີ - ເລກທີຫ້າສິບ

ເປີດເຜີຍຄວາມລຶກລັບແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນ ດານເຢຣີ 8: ການເປີດເຜີຍຂອງບານໂມນີ

Jeff Pippenger

2024-01-14

ໃນພຣະທຳດານເຢຣີ ບົດທິເປດ, ດານເຢຣີໄດ້ຮັບນິມິດເຖິງອານາຈັກຕ່າງໆໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີ, ແລະຕ່າງໆນັ້ນທ່ານໄດ້ຍິນບົດສົນທະນາຜ່າຍສະຫວັນ ຊຶ່ງຖືກສະແດງອອກໃນຮູບຂອງຄຳຖາມແລະຄຳຕອບ.

ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຜູ້ບໍລິສຸດອົງໜຶ່ງເວົ້າ,
ແລະຜູ້ບໍລິສຸດອົງໜຶ່ງໄດ້ຖາມຜູ້ບໍລິສຸດອົງນັ້ນຜູ້ທີ່ກຳລັງເວົ້າຢູ່ວ່າ, ນິມິດເລື່ອງເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນ
ແລະການລະເມີດອັນນຳຄວາມຮ້າງເປົ້າມານັ້ນ ຈະດຳເນີນໄປອີກດົນປານໃດ,
ຈົນທັງສະຖານບໍລິສຸດແລະພົນບໍລິວານຖືກຢຽບຢູ່ລົງໃຕ້ຕົນ? ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ,
ຈົນຄົບສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ; ແລ້ວສະຖານບໍລິສຸດຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ສະອາດ. ດານເຢຣີ 8:13, 14.

ສິບສອງຂໍ້ທຳອິດເປັນນິມິດ, ແລະຂໍ້ສິບສາມກັບຂໍ້ສິບສີ່ໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງນິມິດອີກອັນໜຶ່ງ.
ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄຳພາສາເຮັບເຮືອງຄຳທິເມ່ນຖືກແປທັງສອງວ່າ "ເອົາອອກໄປ,"
ແລະຄຳພາສາເຮັບເຮືອງຄຳທິເມ່ນຖືກແປທັງສອງວ່າ "ສະຖານບໍລິສຸດ," ໃນດານເຢຣີບົດທີ 8
ກໍຍັງມີຄຳພາສາເຮັບເຮືອງຄຳທິເມ່ນຖືກແປທັງສອງວ່າ "ນິມິດ" ເຊັ່ນກັນ.

ເມື່ອກ່າວເຖິງຄຳສອງຄຳທີ່ຖືກແປວ່າ "ເອົາອອກໄປ," ນັກເທວະວິທະຍາແຫ່ງອັດເວນຕິດສ໌ໃຕ້ແຍ້ງວ່າ
ຄຳທັງສອງຄວນຖືກເຂົ້າໃຈວ່າໝາຍເຖິງ "ຖອນອອກ." ເມື່ອກ່າວເຖິງຄຳສອງຄຳທີ່ຖືກແປວ່າ "ສະຖານບໍລິສຸດ,"
ນັກເທວະວິທະຍາແຫ່ງອັດເວນຕິດສ໌ໃຕ້ແຍ້ງວ່າ ຄຳທັງສອງຄວນຖືກເຂົ້າໃຈວ່າໝາຍເຖິງ
"ສະຖານບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ," ແລະເມື່ອກ່າວເຖິງຄຳສອງຄຳທີ່ຖືກແປວ່າ "ນິມິດ,"
ນັກເທວະວິທະຍາແຫ່ງອັດເວນຕິດສ໌, ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ, ກ່າວຂ້າພະເຈົ້າວ່າຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງສອງຄຳນັ້ນ.
ຄວາມແຕກຕ່າງນີ້ມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ດານເຢຣີໝາຍເຖິງ
ຈົນທ່ານໄດ້ຕັ້ງໃຈໃຊ້ຄຳພາສາເຮັບເຮືອງຄຳທິເມ່ນຖືກແປຕ່າງກັນຢ່າງຫຼາຍ, ດັ່ງນັ້ນ
ພວກເຮົາຄວນຈະຈຳແນກແລະຮັກສາຄວາມແຕກຕ່າງນັ້ນໄວ້. ຄຳວ່າ "ນິມິດ" ໃນຂໍ້ທີສິບສາມ
ແມ່ນຄຳພາສາເຮັບເຮືອງ "chazon," ແລະມັນໝາຍເຖິງ ຄວາມຜັນ, ການເປີດເຜີຍ, ຫຼືຄຳພະຍາກອນ—ນິມິດ.

ຄຳວ່າ "vision" ປາກົດຢູ່ສິບເທື່ອໃນພຣະທຳດານເຢຣີ ບົດທິເປດ,
ແຕ່ມັນເປັນຕົວແທນຂອງຄຳພາສາເຮັບເຮືອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. "Chazon," ຊຶ່ງພົບຢູ່ໃນຂໍ້ທີສິບສາມ,
ຍັງພົບຢູ່ໃນຂໍ້ທີໜຶ່ງ, ຈາກນັ້ນສອງເທື່ອໃນຂໍ້ທີສອງ, ແນ່ນອນໃນຂໍ້ທີສິບສາມ, ແລະອີກໜຶ່ງເທື່ອໃນຂໍ້ທີສິບຫ້າ,
ສິບເຈັດ ແລະ ຊາວຫົກ. ເຈັດໃນສິບເທື່ອທີ່ຄຳວ່າ "vision" ປາກົດຢູ່ໃນພຣະທຳດານເຢຣີ ບົດທິເປດ,
ມັນແມ່ນຄຳວ່າ "chazon," ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍກ່ຽວກັບ "ນິມິດ".

ອີກສາມຄັ້ງທີ່ຄຳວ່າ "ນິມິດ" ປາກົດຢູ່ໃນດານເຢຣີ ບົດທິເປດ, ມັນແມ່ນຄຳພາສາເຮັບເຮືອງ "mareh,"
ຊຶ່ງໝາຍເຖິງ ສັງເກດເຫັນ; ຫຼືຮູບລັກສະນະ. ໃນບົດທິເປດ, ຄຳພາສາເຮັບເຮືອງ "mareh,"
ຍັງຖືກແປອີກໜຶ່ງຄັ້ງໂດຍບໍ່ໃຊ້ວ່າ "ນິມິດ," ແຕ່ໃຊ້ວ່າ "ຮູບລັກສະນະ,"
ອັນເປັນການຊີ້ໃຫ້ເຫັນຄວາມໝາຍຂອງຄຳນັ້ນໄດ້ຢ່າງສົມບູນຍິ່ງຂຶ້ນ. ເປັນຫຍັງດານເຢຣີຈຶ່ງໃຊ້ຄຳພາສາເຮັບເຮືອງ
ຮ້ອງຄຳທີ່ມີຄວາມໝາຍໃກ້ຄຽງກັນຫຼາຍຈົນຜູ້ແປຖືວ່າເປັນຄຳດຽວກັນ? ມັນສຳຄັນຫຼືບໍ່?

"ທຸກໆການໃນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າຍ່ອມມີບ່ອນຂອງມັນ,
ທຸກຂໍ້ທັດຈິງຍ່ອມມີນ້ຳໜັກແລະຄວາມໝາຍຂອງມັນ. ແລະໂຄງສ້າງອັນສົມບູນຄົບຖ້ວນນັ້ນ,
ທັງໃນການອອກແບບແລະໃນການດຳເນີນໃຫ້ສຳເລັດ,

ເປັນພະຍານຍືນຍັນເຖິງພຣະຜູ້ຊົງເປັນຜູ້ນິພົນຂອງມັນ. ໂຄງສ້າງເຊັ່ນນີ້
ບໍ່ມີຈິດໃຈໃດນອກຈາກພຣະຈິດຂອງພຣະອົງຜູ້ອະນັນຕະອັນໄຮ້ຂອບເຂດ
ທີ່ຈະສາມາດຄິດຄົ້ນຫຼືສ້າງຂຶ້ນໄດ້.” Education, 123.

ຄຳຕອບຕໍ່ຄຳຖາມຂັ້ນສອງແມ່ນ ແມ່ນແລ້ວ,
ຄືວ່າມັນສຳຄັນແທ້ໆວ່າເປັນຫຍັງດ້ານເຊື່ອນຈຶ່ງໄດ້ກະທຳການຈຳແນກນັ້ນ,
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງກາຍເປັນໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ສຶກສາຄຳພະຍາກອນທີ່ຈະສືບສອບໃຫ້ເຂົ້າໃຈຄຳຖາມຂັ້ນອິດ,
ຊຶ່ງຖາມວ່າເປັນຫຍັງດ້ານເຊື່ອນຈຶ່ງໄດ້ກະທຳການຈຳແນກນັ້ນ. ການຈຳແນກທີ່ທ່ານໄດ້ກະທຳກ່ຽວກັບຄຳທີ່ເປັນ
“ພະວິຫານ,” ແລະຄຳທີ່ເປັນວ່າ “ເອົາອອກໄປ,” ມີຜົນສະທ້ອນອັນເປັນນິດ,
ດັ່ງນັ້ນເຫດໃດຜູ້ໃດຈຶ່ງຈະຄາດໝາຍວ່າຄຳທີ່ເປັນວ່າ “ນິມິດ” ຈະມີຄວາມສຳຄັນນ້ອຍກວ່ານັ້ນ? “ທຸກຂັ້ນຕົ້ນຈຶ່ງ”
ມີ “ນ້ຳໜັກຂອງມັນ” “ໃນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ,” ແລະສັງເກດຕໍ່ “ໂຄງຮ່າງ” ທາງຄຳພະຍາກອນ,
ແລະຕໍ່ການສຳເລັດຂອງຄຳພະຍາກອນເມື່ອມັນ “ຖືກດຳເນີນ.”

ເມື່ອພວກເຮົາເລີ່ມພິຈາລະນາຄຳວ່າ “ນິມິດ,” ໃນບົດທີ່ເປັນ, “ຂັ້ນຕົ້ນຈຶ່ງ” ປະການໜຶ່ງທີ່ມີ “ນ້ຳໜັກ”
ຕໍ່ຄຳພະຍານຂອງດ້ານເຊື່ອນ ແມ່ນວ່າຜູ້ໃດເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຕອບຄຳຖາມໃນດ້ານເຊື່ອນ ບົດທີ 8 ຂໍ້ທີ 13 ດ້ວຍຄຳວ່າ,
“ເຖິງສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ; ແລ້ວສະຖານບໍລິສຸດຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ສະອາດ.”

ມີຂັ້ນຕົ້ນຈຶ່ງສືບປະການທີ່ມີ “ຜົນໂດຍກົງ” ຕໍ່ດ້ານເຊື່ອນບົດທີ່ເປັນ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງໃຈຈະກ່າວເຖິງ.
ປະການໜຶ່ງທີ່ມີນິມິດເລື່ອງແມ່ນກ່ຽວກັບໄດ້ຖືກລະບຸວ່າເປັນຄຳພະຍາກອນສຳລັບຍຸກສຸດທ້າຍ
ແລະອີກທັງເປັນສັນຍາລັກຂອງ “ຄວາມຮູ້” ໃນພຣະທຳດ້ານເຊື່ອນ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກ “ເປີດຜະເນົາ” ໃນ “ເວລາສຸດປາຍ”
ໃນປີ 1798.

“ຈຳເປັນຕ້ອງມີການສຶກສາພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໃກ້ຊິດຫຼາຍຍິ່ງຂຶ້ນ. ໂດຍສະເພາະ ພຣະທຳດ້ານເຊື່ອນ
ແລະ ພຣະນິມິດ ຄວນໄດ້ຮັບຄວາມໃສ່ໃຈຢ່າງທີ່ບໍ່ເຄີຍມີກ່ອນໃນປະຫວັດການງານຂອງພວກເຮົາ.
ໃນບາງແນວທາງ ພວກເຮົາອາດມີສິ່ງທີ່ຈະກ່າວເຖິງອຳນາດໂຣມັນ ແລະ ສັນຕະປາບານອ້ອມລົງ,
ແຕ່ພວກເຮົາຄວນເອົາຄວາມສົນໃຈໄປຍັງສິ່ງທີ່ພວກຜູ້ພະຍາກອນ ແລະ
ອັກຄະສາວົກໄດ້ຂຽນໄວ້ພາຍໃຕ້ການດື່ມໃຈຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຈັດຮູບການທັງຫຼາຍໄວ້ຢ່າງນີ້, ທັງໃນການປະທານຄຳພະຍາກອນ ແລະ
ໃນເຫດການທີ່ຖືກພັນລະນາ, ເພື່ອສັງເກດວ່າຕົວແທນມະນຸດຄວນຖືກເກັບໄວ້ນອກຈາກສາຍຕາ,
ຊ່ວຍໄວ້ໃນພຣະຄຣິດ, ແລະ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນ ພ້ອມທັງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ
ຄວນຖືກຍົກຍ້ອງຂຶ້ນ.”

“ຈົ່ງອ່ານພຣະທຳດ້ານເຊື່ອນ.

ຈົ່ງເອົາປະຫວັດສາດຂອງບັນດາລາຊະອານາຈັກທີ່ຖືກນຳສະແດງໄວ້ໃນນັ້ນຂຶ້ນມາພິຈາລະນາເປັນຂັ້ນ.

ຈົ່ງເບິ່ງບັນດາລັດບຸລຸດ, ສະພາທັງຫຼາຍ, ກອງທັບອັນເຂັ້ມແຂງ,

ແລະຈົ່ງເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຊົງກະທຳການເພື່ອຫັກຫຼຸດຄວາມຈອງຫອງຂອງມະນຸດ

ແລະວາງສະຫງ່າລາສີຂອງມະນຸດລົງໃນຜົງດົນ.

ມີພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າອົງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກນຳສະແດງວ່າຍິ່ງໃຫຍ່. ໃນນິມິດຂອງຜູ້ພະຍາກອນ

ພຣະອົງຖືກເຫັນວ່າຊົງໂຄ່ນລົ້ມຜູ້ປົກຄອງຜູ້ຊົງອຳນາດຄົນໜຶ່ງ ແລະສະຖາປະນາອີກຄົນໜຶ່ງຂຶ້ນ.

ພຣະອົງຖືກສຳແດງໃຫ້ຮູ້ເປັນຈອມກະສັດແຫ່ງຈັກກະວານ

ຜູ້ກຳລັງຈະສະຖາປະນາອານາຈັກນິວດອນຂອງພຣະອົງ—ພຣະຜູ້ຊົງດຳລົງຢູ່ແຕ່ບູຮານການ,

ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແຫ່ງກຳເນີດແຫ່ງບັນຍາທັງປວງ, ຜູ້ປົກຄອງແຫ່ງບັດຈຸບັນ,

ແລະຜູ້ຊົງເຜີຍສຳແດງອະນາຄົດ. ຈົ່ງອ່ານ ແລະເຂົ້າໃຈວ່າ ມະນຸດນັ້ນຍາກຈົນພຽງໃດ, ອ່ອນແອພຽງໃດ,

ມີອາຍຸສັ້ນພຽງໃດ, ຜິດພາດພຽງໃດ, ແລະມີຄວາມຜິດພຽງໃດ

ເມື່ອເຂົາຍົກຈິດວິນຍານຂອງຕົນຂຶ້ນສູ່ຄວາມອະນິດຈັງ.”

“ພຣະວິນຍານບໍ່ຮຽດໂດຍຜ່ານອີຊາຍາໄດ້ຊົມພວກເຮົາໄປຫາພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ໃນຖານະ
ເປັນຈຸດໝາຍອັນສຳຄັນສູງສຸດແຫ່ງຄວາມເອົາໃຈໃສ່—ໄປຫາພຣະເຈົ້າຕາມທິພຣະອົງຖືກສຳແດງໃນພຣະ
ຄຣິດ. ‘ເພາະມີດັກນ້ອຍຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ເກີດມາເພື່ອພວກເຮົາ, ມີບຸດຜູ້ໜຶ່ງຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ:
ແລະການປົກຄອງຈະຢູ່ເທິງບ່າຂອງພຣະອົງ: ແລະພຣະນາມຂອງພຣະອົງຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ມະຫັດສະຈັນ,
ທັບກິສາ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລົດອຳນາດ, ພຣະບິດານລົນດອນ, ເຈົ້າຊາຍແຫ່ງສັນຕິສຸກ’ [Isaiah 9:6].”

“ແສງສະຫວ່າງທຶດານເືອນໄດ້ຮັບໂດຍກົງຈາກພຣະເຈົ້ານັ້ນ
ໄດ້ຖືກປະທານໄວ້ເປັນພິເສດສຳລັບວັນສຸດທ້າຍເຫຼົ່ານັ້ນ. ນິມິດທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນຢູ່ຮົມຝັ່ງແມ່ນ້ຳອູລາອີ ແລະ
ຮົດເດເກນ, ອັນເປັນແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ຂອງຊີນາ, ບັດນີກຳລັງຢູ່ໃນຂະບວນການແຫ່ງການສຳເລັດ,
ແລະເຫດການທັງປວງທີ່ໄດ້ຖືກພະຍາກອນໄວ້ນັ້ນ ຈະເກີດຂຶ້ນຄົບຖ້ວນໃນບໍ່ລຳນັ້ນ.”

“ໃຫ້ພິຈາລະນາສະພາບການຂອງຊາດຢົວໃນເວລາທີ່ຄຳພະຍາກອນຂອງດານເືອນໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້.
ຊົນຊາດອັດສະຣາເອນຢູ່ໃນການເປັນເຊື້ອ, ພຣະວິຫານຂອງພວກເຂົາຖືກທຳລາຍ,
ແລະການປະກອບພິທີໃນພຣະວິຫານຖືກລະງັບ.
ສາສະໜາຂອງພວກເຂົາໄດ້ມີສູນກາງຢູ່ໃນພິທີກຳຕ່າງໆຂອງລະບົບເຄື່ອງບູຊາ.
ພວກເຂົາໄດ້ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຢ່າງສູງສຸດແກ່ຮູບແບບພາຍນອກ
ໃນຂະນະທີ່ໄດ້ສູນເສຍຈົດວິນຍານແຫ່ງການນະມັດສະການອັນແທ້ຈິງ.
ພິທີການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາຖືກເຮັດໃຫ້ເສືອມໂຊມໂດຍຂັ້ນບັນຍັດ
ແລະການປະຕິບັດຂອງຄົນຕ່າງສາສະໜາ, ແລະໃນການປະກອບພິທີເຄື່ອງບູຊານັ້ນ
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມອງໄກໄປກວ່າເຈົ້າໄປຫາແກ່ນສານ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ພຣະຄຣິດ
ຜູ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາອັນແທ້ຈິງເພື່ອບາບຂອງມະນຸດ.
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳເພື່ອນຳປະຊາຊົນເຂົ້າສູ່ການເປັນເຊື້ອ
ແລະເພື່ອລະງັບພິທີການຮັບໃຊ້ໃນພຣະວິຫານ
ເພື່ອວ່າພິທີກຳພາຍນອກຈະບໍ່ກາຍເປັນຜົນລວມທັງໝົດຂອງສາສະໜາຂອງພວກເຂົາ. ຫຼັກການ
ແລະການປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາຈະຕ້ອງຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍ່ລົ້ນສູດຈາກຄວາມເປັນຄົນຕ່າງສາສະໜາ.
ພິທີການຕາມຈາຣິດຖືກຢຸດລົງ ເພື່ອວ່າການຮັບໃຊ້ດ້ວຍໃຈຈະໄດ້ຟື້ນຄືນມາ.
ສະຫງ່າລາສີພາຍນອກຖືກນຳອອກໄປ ເພື່ອໃຫ້ຜ່າຍວິນຍານຖືກເປີດເຜີຍ.”

“ໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງການຖືກກວາດຕ້ອນຂອງພວກເຂົາ,
ເມື່ອປະຊາຊົນໄດ້ຫັນກັບມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍການກັບໃຈ,
ພຣະອົງໄດ້ສຳແດງພຣະອົງເອງແກ່ພວກເຂົາ.
ພວກເຂົາຂາດເຂີນພາບແທນພາຍນອກແຫ່ງການສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະອົງ; ແຕ່ວ່າແສງອັນເຈດີຈຳຂອງດວງ
ອາທິດແຫ່ງຄວາມຊອບທຳໄດ້ສ້ອງເຂົ້າໄປໃນຄວາມຄຶດແລະໃຈໃຈຂອງພວກເຂົາ.
ເມື່ອພວກເຂົາຮ້ອງທຸນຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນຄວາມຖ່ອມຕົນແລະຄວາມທຸກລຳບາກ, ນິມິດຕ່າງໆ
ໄດ້ຖືກປະທານແກ່ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນຂອງພຣະອົງ
ຊຶ່ງໄດ້ເປີດເຜີຍເຫດການໃນອະນາຄົດ—ການລົ້ມລ້າງຂອງຜູ້ນິບຊີປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ,
ການສະເດັດມາຂອງພຣະຜູ້ຖື, ແລະການສະຖາປະນາອານາຈັກອັນເປັນນິດ.” Manuscript Releases,
volume 16, 333–335.

“ຄວາມຈິງ” ທີ່ວ່ານິມິດແຫ່ງແມ່ນ້ຳອູລາໄດ້ຖືກປະທານເພື່ອວັນສຸດທ້າຍ
ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ນັກສຶກສາຄຳພະຍາກອນພະຍາຍາມເຂົ້າໃຈວ່າ
ນິມິດນັ້ນໄດ້ພະຍາກອນໄວ້ຢ່າງໃດກ່ຽວກັບເຫດການທີ່ຖືກແທນໄວ້ໃນນິມິດ. “ເລື່ອງລາວ”
ທາງພະຍາກອນທີ່ສຳພັນກັບນິມິດແຫ່ງແມ່ນ້ຳອູລາ ໄດ້ຖືກ “ບັນແຕ່ງ” ໂດຍ “ພຣະວິນຍານບໍ່ຮຽດ”
“ທັງໃນການປະທານຄຳພະຍາກອນ ແລະໃນເຫດການທີ່ຖືກພັນລະນາ.”
ສົງທຶກຳລັງເກີດຂຶ້ນກັບຜູ້ພະຍາກອນເມື່ອເຂົາໄດ້ຮັບນິມິດ

ພ້ອມທັງເຫດການແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ຊີ້ບອກນັ້ນ ຄວນຖືກສຶກສາ ໂດຍມີຄວາມຮູ້ວ່າ ທັງສອງຢ່າງເປັນພາບແທນທາງພະຍາກອນຂອງສິ່ງທີ່ຈະສຳເລັດໃນວັນສຸດທ້າຍ. ຂໍ້ຄວາມກ່ອນໜ້ານີ້ເປັນວ່າ ພວກເຮົາຄວນຮັບຮູ້ວ່າ ດານຽນຢູ່ໃນການເປັນຊະເລີຍແຫ່ງ "ເຈດີເທືອ."

ດານເຮັດເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ທີ່ຮັບຮູ້ການຖືກກັກເປັນເຈລີຍຂອງຕົນໃນຕອນສິ້ນສຸດຂອງສາມມື້ເຄິ່ງໃນ ພຣະນິມິດ ບົດ 11, ຜູ້ທີ່ຈາກນັ້ນຫັນກັບມາຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍການກັບໃຈ, ປະຕິບັດຄຳອະທິຖານໃນ ພຣະທຳ ລະບຽບພວກປະໂລຫິດ ບົດ 26, ແຍກສົງໄສທີ່ອອກຈາກສົງໄສຊົ່ວຊ້າ, ແລ້ວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍ່ຊົງເຮັດໃຫ້ຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງສຳເລັດໃນການຮວບຮວມບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກກະຈົດກະຈາຍໄປ, ເມື່ອພຣະອົງສະແດງພຣະອົງເອງແກ່ພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນ "ເປົ້າໝາຍສູງສຸດແຫ່ງຄວາມໃສ່ໃຈ" ຂອງພວກເຂົາ ກໍ່ຄື "ພຣະເຈົ້າຕາມທີ່ຊົງຖືກສຳແດງໃນພຣະຄຣິດ."

"ຄວາມໝາຍ" ຂອງນິມິດແຫ່ງແມ່ນ້ຳອູລາຍ, ແລະວິທີທີ່ມັນປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນ "ໂຄງສ້າງ" ຂອງຂໍ້ຄວາມຄຳພະຍາກອນຊົງໄດ້ຖືກ "ອອກແບບ" ໂດຍພຣະຄຣິດ, ເປັນ "ຂໍ້ເທັດຈິງ" ປະການທຳອິດທີ່ພວກເຮົາໄດ້ພິຈາລະນາຢ່າງຫຍິບ, ແລະຂໍ້ພຣະຄຳທີ່ຖືກອ້າງເຖິງນັ້ນຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ຈຸດມຸ່ງໝາຍຫຼັກຂອງພວກເຮົາຄວນເປັນການສຳແດງພຣະເຈົ້າ, ດັ່ງທີ່ "ຖືກສຳແດງໄວ້ໃນພຣະຄຣິດ." ໃນພຣະທຳດານເຮັດ ບົດທີ 8, ພຣະຄຣິດໄດ້ຖືກນຳສະເໜີດັ່ງທີ່ພຣະອົງຊາຢາໄດ້ນຳສະເໜີ, ເມື່ອພຣະອົງຊາຢາໄດ້ລະບຸວ່າ ພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດ "ຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ມະຫັດສະຈັນ, ທີບິກສາ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລົດ, ພຣະບິດາອັນເປັນນິດ, ເຈົ້າຊາຍແຫ່ງສັນຕິສຸກ." ໃນພຣະທຳດານເຮັດ ບົດທີ 8, ພຣະເຈົ້າຖືກສຳແດງໃນພຣະຄຣິດໃນຖານະ Palmoni, ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ ຜູ້ນັບອັນມະຫັດສະຈັນ, ຫຼື ຜູ້ນັບຄວາມລັບທັງຫຼາຍ.

"ຂໍ້ເທັດຈິງ" ນັ້ນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຕ້ອງສືບຫາ "ນ້ຳໜັກຄວາມໝາຍ" ຂອງການ "ຖື" ຊື່ "Palmoni" ຄວບຄູ່ກັບວິທີທີ່ມັນປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນ "ໂຄງສ້າງ" ແລະ "ແບບແຜນ" ຂອງຄຳພະຍາກອນ. "ຂໍ້ເທັດຈິງ" ປະການທີສາມໃນດານເຮັດບົດທີ 8 ທີ່ຄວນໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ກໍ່ຄືວ່າໃນບົດນັ້ນເອງ ເສົາຫຼັກທາງຄຳສອນອັນເປັນສູນກາງຂອງຂະບວນການ Millerite ໄດ້ຖືກນຳສະເໜີອອກມາ. ອັນມະນີທີ່ສະຫວ່າງໃສທີ່ສຸດຂອງ Miller ພົບໄດ້ໃນຂໍ້ທີ່ສືບສື, ແລະພວກເຮົາຄວນສະແຫວງຫາຄວາມເຂົ້າໃຈ "ນ້ຳໜັກຄວາມໝາຍ" ທີ່ "ຂໍ້ເທັດຈິງ" ນັ້ນມີຕົ້ນມືດແຫ່ງແມ່ນ້ຳ Ulai ຊຶ່ງບົດນີ້ກຳລັງຢູ່ໃນຂະບວນການແຫ່ງການສຳເລັດ.

ໃນຄວາມຝັນຂອງມົນເລີ, ເມື່ອໂລງສົບໄດ້ຖືກວາງໄວ້ເທິງໂຕະຢູ່ກາງຫ້ອງຂອງລາວ, ມັນໄດ້ສ້ອງແສງດ້ວຍຄວາມແຈ້ງຈຳເກດດ້ວຍອາທິດ, ແຕ່ໃນວັນສຸດທ້າຍ ໂລງສົບນັ້ນມີຂະໜາດໃຫຍ່ກວ່າ ແລະສ້ອງແສງເຈດີຈຳຫຼາຍກວ່າສົບເທົ່າເມື່ອທຽບກັບເວລາທີ່ມັນໄດ້ຖືກວາງໄວ້ເທິງໂຕະຂອງມົນເລີໃນເບື້ອງຕົ້ນ. ມີຫຍັງຢູ່ໃນນິມິດແຫ່ງແມ່ນ້ຳອູລາ, ຊຶ່ງລວມເອົາເສົາຫຼັກກາງຂອງຂະບວນການມົນເລີເຮັດ, ທີ່ເຮັດໃຫ້ແສງສະຫວ່າງຂອງຄຳສອນນັ້ນເພີ່ມຂຶ້ນສົບເທົ່າໃນວັນສຸດທ້າຍ? ອັນໃດຖືກເປີດເຜີຍໃນວັນສຸດທ້າຍ ທີ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍໃນເວລາສິ້ນສຸດໃນປີ 1798? "ເຫດການ" ຂອງນິມິດແຫ່ງແມ່ນ້ຳອູລາ ທີ່ຊິດສະເຕີໄວທ໌ ກ່າວວ່າ "ບັດນີ້ກຳລັງຢູ່ໃນຂະບວນການແຫ່ງການສຳເລັດ" ນັ້ນແມ່ນຫຍັງ?

ຖ້າເຮົານຳເອົາຂໍ້ເທັດຈິງສາມປະການທຳອິດນີ້ມາພິຈາລະນາຮ່ວມກັນຢ່າງຊື່ສັດຕົງໄປຕົງມາ (ນິມິດແຫ່ງອູລາ, ພຣະຄຣິດທີ່ຖືກສຳແດງເປັນ Palmoni ແລະ ເສົາຄຳສອນຫຼັກກາງ), ເຮົາກໍ່ຄວນເຕັມໃຈຍອມຮັບຫຼັກຕົ້ນທີ່ກຳລັງດາຍຂັ້ນງື່ ຊຶ່ງຈະສົ່ງຜົນຕໍ່ການສຶກສາຂອງເຮົາກ່ຽວກັບນິມິດແຫ່ງແມ່ນ້ຳອູລາ. ຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ນຳມາປະກອບຮ່ວມກັນນັ້ນແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ທີ່ປາຖະໜາຈະເຫັນຮູ້ວ່າ ຂ່າວສານທີ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍໃນປີ 1798 ເປັນຂ່າວສານທີ່ "ຖືກແຂວນໄວ້ເທິງເວລາ." ຫາກປາດສະຈາກອົງປະກອບແຫ່ງຄຳພະຍາກອນເວລາລ່ວງໜ້າແລ້ວ ຂ່າວສານຂອງ Miller ກໍ່ຈະບໍ່ອາດມີຢູ່ໄດ້.

“ຂໍ້ເທັດຈິງ” ປະການທີສີ່ມີຄວາມສຳພັນຕໍ່ບົດນີ້ຄືກຸ່ມ Millerites
ໄດ້ນຳສະເໜີຂ່າວສານໜຶ່ງທີ່ອີງໃສ່ເວລາຄຳພະຍາກອນ. ເພື່ອເນັ້ນຂໍ້ເທັດຈິງນີ້,
ພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກເຜີຍສຳແດງໃນພຣະຄຣິດ, ໃນຂໍ້ທີ່ສືບສາມແລະສິບສີ່, ໃນຖານະຜູ້ນຳອັນອັດສະຈັນ (Palmoni).
ຄວາມຄົດທີ່ວ່າ ນິມິດນັ້ນມີພຽງແຕ່ການລະບຸວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844
ເປັນຈຸດສິ້ນສຸດຂອງສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນໃນຂໍ້ທີ່ສືບສີ່
ກໍ່ເທົ່າກັບເປັນການຫຼຸດຄຸນຄ່າແຫ່ງການເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຖືກເຜີຍສຳແດງຜ່ານພຣະຄຣິດໃນຖານະ
Palmoni.

ນັກສາດສະໜາສາດແຫ່ງອັດເວນຕິດໄດ້ພາກພຽນພະຍາຍາມປົກຝັງຄວາມສຳຄັນຂອງຄຳຖາມໃນຂໍ້ທີ່ສືບສາມ
ແຫ່ງພຣະທຳດານເື່ອນບົດທີ່ເປີດ ເພື່ອປຸງແຕ່ງລົດຊາດໃນອາຫານແຫ່ງນິທານເລົ່າຂານຂອງພວກເຂົາ
ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງໃຈວ່າຈະໃຊ້ມັນເພື່ອຮັກສາຜູ້ທີ່ຂາດຄວາມຮູ້ຜູ້ມີຫຼຸດ
ປ່ຽນໃຈຕໍ່ຄວາມໃສໃຈຕໍ່ຄວາມຈິງທັງຫຼາຍທີ່ເກືອບພັນກັບເສົາຫຼັກໃຈກາງຂອງອັດເວນຕິດ.

ພຣະຄຳພີຂໍ້ທີ່ສືບສີ່ກວ່າຂ້ອນທັງປວງ
ຊຶ່ງເປັນທັງຮາກຖານແລະເສົາເອກກາງຂອງຄວາມເຊື່ອແຫ່ງການສະເດັດມານັ້ນ ຄືຖ້ອຍຄຳປະກາດວ່າ
“ຈົນເຖິງສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ; ແລ້ວສະຖານບໍ່ຮູ້ສຸດຈະໄດ້ຮັບການຊຳລະ.” [Daniel 8:14.]
ຖ້ອຍຄຳນີ້ເປັນຄຳທີ່ຄົນເຄີຍແກ່ຜູ້ເຊື່ອທັງປວງໃນການສະເດັດມາໃນໄວງນີ້ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
ດ້ວຍບາງຂອງຄຳນັ້ນພັນ ຄຳພະຍາກອນນີ້ຖືກກ່າວຊຳເປັນຄຳຂວັນແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາ.
ທຸກຄົນຮູ້ສຶກວ່າ ເຫດການທີ່ໄດ້ຖືກພະຍາກອນໄວ້ໃນນັ້ນ ເປັນສິ່ງທີ່ຄວາມຄາດຫວັງອັນສົດໃສທີ່ສຸດ
ແລະຄວາມຫວັງອັນຖະນຸຖະໜອມທີ່ສຸດຂອງເຂົາ ຂຶ້ນຢູ່ກັບສິ່ງນັ້ນ.
ວັນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກສະແດງວ່າຈະສິ້ນສຸດລົງໃນລະດູໃບໄມ້ຫຼົ້ນ ຄ.ສ. 1844.
ເຊັ່ນດຽວກັບຄຣິສຕຽນໂລກອື່ນທັງປວງ ໃນເວລານັ້ນພວກແອດເວັນຕິສໄຊຊື່ວ່າ “ໂລກນີ້
ຫຼົ້ນງ່າສ່ວນຂອງມັນ ແມ່ນສະຖານບໍ່ຮູ້ສຸດ. ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈວ່າ ການຊຳລະສະຖານບໍ່ຮູ້ສຸດ
ຄືການຊຳລະໂລກໃຫ້ບໍ່ຮູ້ສຸດໂດຍໄພໃນມື້ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ສຸດທ້າຍ,
ແລະສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນໃນການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ. ເພາະສະນັ້ນ ຂໍ້ສະຫຼຸບຈິງແມ່ນວ່າ
ພຣະຄຣິດຈະສະເດັດກັບມາຍັງໂລກໃນປີ 1844.

“ແຕ່ເວລາທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ນັ້ນໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປແລ້ວ ແລະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ໄດ້ບາກົດ.
ບັນດາຜູ້ເຊື່ອຮູ້ວ່າພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າຈະຜິດພາດບໍ່ໄດ້;
ການຕີຄວາມຄຳພະຍາກອນຂອງພວກເຂົາຈະຕ້ອງມີຜິດພາດ; ແຕ່ຄວາມຜິດພາດນັ້ນຢູ່ບ່ອນໃດ?
ຫຼາຍຄົນໄດ້ຕັດປົມແຫ່ງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກນີ້ຢ່າງຜິບຜາມ ໂດຍປະຕິເສດວ່າ 2300 ວັນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ
1844. ບໍ່ມີເຫດຜົນອັນໃດຈະຍົກຂຶ້ນມາຮອງຮັບຂໍ້ນີ້ໄດ້
ນອກຈາກວ່າພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ສະເດັດມາໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາຄາດໝາຍພຣະອົງ. ພວກເຂົາໂຕ້ຖຽງວ່າ
ຖ້າວັນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໄດ້ສິ້ນສຸດໃນປີ 1844,
ເມື່ອນັ້ນພຣະຄຣິດກໍຈະໄດ້ສະເດັດກັບຄືນມາເພື່ອຊຳລະສະຖານນະບໍລິສຸດ
ໂດຍການຊຳລະໂລກໃຫ້ບໍ່ລິສຸດດ້ວຍໄພ; ແລະເນື່ອງຈາກພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະເດັດມາ,
ວັນເຫຼົ່ານັ້ນກໍຈຶ່ງບໍ່ອາດໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ.”

ການຍອມຮັບຂໍ້ສະຫຼຸບນີ້ ກໍ່ເທົ່າກັບການລະຖົມການຄຳນວນໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນດັ່ງເດີມ.
ໄດ້ພົບວ່າ 2300 ມື້ເລີ່ມຕົ້ນເມື່ອຄຳສັ່ງຂອງ Artaxerxes
ສຳລັບການພົ້ນຜູ້ແລະການສ້າງເຢຣຸຊາເລມຂຶ້ນໃໝ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໃນລະດູໃບໄມ້ລົ້ນຂອງປີ B. C. 457.
ເມື່ອຖືສິ່ງນີ້ເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ ກໍ່ມີຄວາມສອດຄ່ອງຢ່າງສົມບູນໃນການນຳເຫດການທັງປວງທີ່ໄດ້ຖືກພະຍາ
ກອນໄວ້ໃນຄຳອະທິບາຍຂອງໄລຍະນັ້ນໃນ Daniel 9:25–27. ຫຼັກສືບເກົ່າອາທິດ, ຄື 483 ປີທຳອິດຂອງ
2300 ປີ, ຈະຕ້ອງໄປເຖິງພຣະເມຊີອາ, ຜູ້ຊົງຖືກເຈີມ; ແລະການຮັບບັບຕິສະມາຂອງພຣະຄຣິດ
ແລະການຖືກເຈີມຂອງພຣະອົງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ໃນປີ A. D. 27

ກ່າວເລັດຕາມຂໍ້ກຳນົດນັ້ນຢ່າງແນ່ນອນ. ໃນກາງອາທິດທີ່ຈັດສົບ, ພຣະເມຊີອາຈະຖືກຕັດອອກ. ສາມປີເຄັ່ງຫຼັງຈາກການຮັບບັບຕີສະມາຂອງພຣະອົງ, ພຣະຄຣິດຖືກຄົງໄວ້ເທິງໄມ້ກ້າງແຂນ ໃນລະດູໃບໄມ້ຜຸດຂອງປີ A. D. 31. ເຈດຕະນາອາທິດ, ຫຼື 490 ປີ, ຖືກກຳນົດໄວ້ໂດຍສະເພາະສຳລັບຊາວຢິວ. ເມື່ອໄລຍະນີ້ສຸດລົງ, ຊາດນັ້ນໄດ້ປະທັບຕາການປະຕິເສດພຣະຄຣິດຂອງຕົນໂດຍການຂົ່ມເຫັງບັນດາສາວົກຂອງພຣະອົງ, ແລະພວກອັກຄະສາວົກກໍຫັນໄປຫາຄົນຕ່າງຊາດ ໃນປີ A. D. 34. ເມື່ອ 490 ປີທຳອິດຂອງ 2300 ປີໄດ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ, ກໍຈະເຫຼືອອີກ 1810 ປີ. ຈາກປີ A. D. 34, 1810 ປີຍ່ອມຂະຫຍາຍໄປຮອດປີ 1844. "ແລ້ວ," ທຸດສະຫວັນກ່າວວ່າ, "ພຣະວິຫານຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ສະອາດ." ຂໍ້ກຳນົດທັງປວງກ່ອນໜ້ານີ້ຂອງຄຳພະຍາກອນ ໄດ້ສຳເລັດລົງຢ່າງປາສະຈາກຂັ້ນໃສ່ໃນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້. ດ້ວຍການຄຳນວນນີ້ ທຸກສິ່ງກະຈ່າງແຈ້ງແລະສອດຄ່ອງກັນ ຍົກເວັ້ນແຕ່ວ່າ ຍັງບໍ່ແທ້ວ່າໄດ້ມີເຫດການໃດເກີດຂຶ້ນໃນປີ 1844 ທີ່ສອດຮັບກັບການຊຳລະພຣະວິຫານໃຫ້ສະອາດ. ການປະຕິເສດວ່າມີທັງຫຼາຍໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນເວລານັ້ນ ກໍເທົ່າກັບການນຳເອົາຄຳຖາມທັງໝົດເຂົ້າໄປສູ່ຄວາມສັບສົນ ແລະລະຖົມຈຸດຍືນທົດຖືກສະຖາປະນາໄວ້ໂດຍການສຳເລັດຂອງຄຳພະຍາກອນຢ່າງບໍ່ຜິດພາດ.

"ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃນການເຄື່ອນໄຫວແອັດເວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່; ລົດອຳນາດແລະລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບພາລະກົດນັ້ນ, ແລະພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງຍອມໃຫ້ມັນສິ້ນສຸດລົງໃນຄວາມມຸດມົນແລະຄວາມຜິດຫວັງ, ເພື່ອໃຫ້ຖືກຕິດຽນວ່າເປັນຄວາມຕົນເຕັ້ນອັນຜິດແລະຄັງໄຄ. ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງປະປ່ອຍໃຫ້ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງຕົກຢູ່ໃນຄວາມສົງໄສແລະຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ. ເຖິງແມ່ນວ່າຫຼາຍຄົນໄດ້ລະຖົມການຄຳນວນເດີມຂອງຕົນກ່ຽວກັບໄລຍະເວລາໃນຄຳພະຍາກອນ ແລະປະຕິເສດຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງການເຄື່ອນໄຫວທີ່ອີງໃສ່ສິ່ງນັ້ນ, ແຕ່ຄົນອື່ນໆກໍບໍ່ຕຳລິໃຈທີ່ຈະສະຫຼະຈຸດ ແຫ່ງຄວາມເຊື່ອແລະປະສົບການທີ່ມີພຣະຄຳພີແລະຄຳພະຍານຂອງພຣະວິນຍານແຫ່ງພຣະເຈົ້າເປັນຫຼັກຮອງຮັບ. ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ໃນການສຶກສາຄຳພະຍາກອນນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ຍຶດຖືຫຼັກການຕົວຈິງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແລະເປັນໜ້າທີ່ຂອງຕົນທີ່ຈະຍຶດໝັ້ນຄວາມຈິງທີ່ໄດ້ຮັບແລ້ວນັ້ນໄວ້ ແລະດຳເນີນຕົວໄປໃນແນວທາງເດີມແຫ່ງການຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພີ. ດ້ວຍການອະທິຖານຢ່າງຈິງຈັງ ພວກເຂົາໄດ້ທົບທວນຈຸດຍືນຂອງຕົນ ແລະສຶກສາພຣະຄຳພີເພື່ອຄົ້ນພົບຄວາມຜິດພາດຂອງຕົນ. ເມື່ອພວກເຂົາບໍ່ອາດເຫັນຄວາມຜິດພາດໃດໆໃນການຄຳນວນໄລຍະເວລາໃນຄຳພະຍາກອນຂອງຕົນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກນຳໃຫ້ພິຈາລະນາເລື່ອງພຣະວິຫານໃຫ້ລະອຽດຍິ່ງຂຶ້ນ." The Great Controversy, 409, 410.

ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການແຈ້ງໂດຍ ຊິດສະເຕີ ວາຍ ວ່າ, ໃນຂໍ້ຄວາມດຽວກັນທີ່ມີການລະບຸນິຕິເຖິງແມ່ນ້ຳອູໄລ, ນັ້ນ "ຈຳເປັນຕ້ອງມີການສຶກສາພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ໃກ້ຊິດຍິ່ງຂຶ້ນອີກຫຼາຍ."

ບັນດານັກເທວະວິທະຍາຈະນຳສະເໜີຫົວຂໍ້ວ່າ "ໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ" ໃນຂໍ້ຄວາມກ່ອນໜ້າຈາກ The Great Controversy ປະດູດັງວ່າ "ໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ" ທີ່ ຊິດສະເຕີ ວາຍ ຈຳກັດຂອບເຂດຄຳອະທິບາຍຂອງນາງໄວ້ນັ້ນ

ແມ່ນຄຳພະຍາກອນຫ້າປະການທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນຢູ່ພາຍໃນຄຳພະຍາກອນສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ. ເພາະວ່າ, ຕາມທີ່ພວກເຂົາອ້າງ, ຄຳພະຍາກອນສີ່ປະການໃນຈຳນວນນັ້ນໄດ້ຖືກກ່າວເຖິງໂດຍຈິງໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນ. ແຕ່ "ການສຶກສາຢ່າງໃກ້ຊິດຍິ່ງຂຶ້ນອີກຫຼາຍ" ກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ນີ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄຳວ່າ "ໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ" ໃນຮູບພະຫຸພົດ, ໃນງານຂຽນຂອງ ຊິດສະເຕີ ວາຍ, ແທ້ຈິງແລ້ວໝາຍເຖິງຄຳພະຍາກອນສອງປະການທີ່ຈະຕ້ອງສຳເລັດຕາມໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

ມີຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບເວລາທີ່ຈຳເພາະຫ້າປະການ ທີ່ກຳເນີດຍຸດໄດ້ຊີ້ແຈ້ງແກ່ດານເອີນ ແລະເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ. ປະການທຳອິດລະບຸເຖິງສີ່ສິບເກົ້າປີ ເມື່ອ

“ຖະໜົນແລະກຳແພງຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນຍາມທຸກຍາກ.” ປະການທີສອງ ຄືການຮັບບັບຕີສະມາຂອງພຣະຄຣິດ ຫຼັງຈາກສື່ອຍແປດສິບສາມປີນັບຈາກຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຄື 457 ກ່ອນ ຄ.ສ. ປະການທີສາມ ຄືການຖືກຄົງໄມ້ກ້າງແຂນຂອງພຣະອົງ; ປະການທີສີ່ລະບຸເຖິງເວລາທີ່ຂ້າວປະເສີດຈະໄປຫາຄົນຕ່າງຊາດ ເມື່ອຄົບກຳນົດສື່ອຍເກົ້າສິບປີ ທີ່ຖືກແຍກອອກໄວ້ເປັນພິເສດສຳລັບຊົນຊາດຍີວ; ແລະປະການທີຫ້າ ແລະມີພຽງປະການທີຫ້າເທົ່ານັ້ນ ຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບເວລານີ້ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ຄຳພະຍາກອນເວລາສື່ປະການກ່ອນໜ້ານັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງກ່ອນປີ 1844 ຢ່າງຫຼາຍ. ດັ່ງນັ້ນ ແທ້ຈິງແລ້ວ ຊິດເຕີ ໄວທ໌ ໝາຍເຖິງຫຍັງ ເມື່ອນາງໃຊ້ສຳນວນ “ຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ” ໃນຮູບພະຫຼຸດ ທີ່ຈະຕ້ອງສິ້ນສຸດໃນປີ 1844?

ໂດຍກ່າວເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດຂອງພວກມັນເລີຍ ນາງໄດ້ຊີ້ບອກຄຳຕອບຕໍ່ຄຳຖາມນັ້ນ:

“ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຊົນບານດ້ວຍຄວາມຄາດຫວັງ ແລະ ເຜົາຄອຍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຕົນ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງກຳນົດໄວ້ເພື່ອທົດລອງພວກເຂົາ. ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງໄດ້ປົກຄຸມຄວາມຜິດພາດໜຶ່ງໃນການຄຳນວນໄລຍະເວລາຝ່າຍຄຳພະຍາກອນ. ບັນດາຜູ້ທີ່ເຜົາຄອຍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຕົນບໍ່ໄດ້ຄົ້ນພົບຄວາມຜິດພາດນັ້ນ ແລະ ແມ່ນແຕ່ບັນດາຜູ້ມີການສຶກສາສູງສຸດທີ່ຄິດຄຳນວນນັ້ນກັບອາດເຫັນມັນໄດ້. ພຣະເຈົ້າຊົງກຳນົດໄວ້ໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງປະສົບກັບຄວາມຜິດຫວັງ. ເວລານັ້ນໄດ້ຜ່ານໄປ ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ເຄີຍເຜົາຄອຍພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດຂອງຕົນດ້ວຍຄວາມຄາດຫວັງອັນຊົນບານກໍ່ເສົ້າໃສກ ແລະ ທີ່ໃຈ, ໃນຂະນະທີ່ບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັກການບາກົດຂອງພຣະເຢຊູ ແຕ່ໄດ້ຮັບເອົາຂ້າວສານນັ້ນເນື່ອງດ້ວຍຄວາມຢ້ານ ກໍ່ພິຈາລະນາອົງບໍ່ໄດ້ສະເດັດມາໃນເວລາທີ່ຄາດໄວ້. ການຮັບຮູ້ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ສົ່ງຜົນຕໍ່ຈິດໃຈ ແລະ ຊຳລະຊີວິດໃຫ້ບໍ່ລົ້ນສຸດ. ການຜ່ານໄປຂອງເວລານັ້ນຖືກຄຳນວນໄວ້ຢ່າງໝາຍສົມດັດເພື່ອເປັນເພື່ອຈິດໃຈເຊັ່ນນັ້ນ. ພວກເຂົາເປັນພວກທຳອິດທີ່ຫັນຫຼັງ ແລະ ເຍາະເຍື້ຍບັນດາຜູ້ທີ່ໃສກເສົ້າ ແລະ ຜິດຫວັງ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັກການບາກົດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດຂອງພວກເຂົາຢ່າງແທ້ຈິງ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໃນການທົດລອງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະທານການທົດສອບອັນລຽບລຳແກ່ພວກເຂົາ ເພື່ອຄົ້ນພົບບັນດາຜູ້ທີ່ຈະຫົດຖອຍ ແລະ ຫັນກັບຫຼັງໃນຍາມແຫ່ງການທົດລອງ.”

“ພຣະເຢຊູ ແລະ ບັນດາພົນໂຮມແຫ່ງສະຫວັນທັງປອງ ໄດ້ທອດພຣະເນດດ້ວຍຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ ແລະ ຄວາມຮັກ ໄປຍັງບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຄອຍຖ້າຈະໄດ້ເຫັນພຣະອົງ ຜູ້ຊົງຈົດວິນຍານຂອງເຂົາຮັກ ດ້ວຍຄວາມຄາດຫວັງອັນຫວານຊົນ. ເຫຼົ່າທຸດສະຫວັນກຳລັງລ່ອງລອຍຢູ່ອ້ອມພວກເຂົາ ເພື່ອຄຳຈຸນພວກເຂົາໃນຍາມແຫ່ງການທົດລອງ. ສ່ວນຜູ້ທີ່ໄດ້ເມີນເສຍຕໍ່ການຮັບຂ້າວສານຈາກສະຫວັນນັ້ນ ໄດ້ຖືກປະໄວ້ໃນຄວາມມືດ ແລະ ພຣະພິລດຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ໄດ້ລັກໄໝ້ຕໍ່ພວກເຂົາ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຍອມຮັບແສງສະຫວ່າງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສົ່ງມາໃຫ້ພວກເຂົາຈາກສະຫວັນ. ບັນດາຜູ້ສັດຊື່ເຫຼົ່ານັ້ນ ຜູ້ຜິດຫວັງ ແລະ ບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າເຫດໃດອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສະເດັດມາ ບໍ່ໄດ້ຖືກປະໄວ້ໃນຄວາມມືດ. ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກນຳພາກັບໄປຫາພຣະຄຳພີຂອງຕົນ ເພື່ອຄົ້ນຫາຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ. ພຣະຫັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຖອນອອກຈາກຕົວເລກເຫຼົ່ານັ້ນ, ແລະ ຄວາມຜິດພາດກໍ່ໄດ້ຖືກອະທິບາຍ. ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນວ່າ ຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນນັ້ນໄດ້ຍ້າວໄປເຖິງປີ 1844, ແລະ ຫຼັກຖານດຽວກັນທີ່ພວກເຂົາເຄີຍນຳສະເໜີເພື່ອສະແດງວ່າ ຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໄດ້ສິ້ນສຸດໃນປີ 1843 ນັ້ນ ກໍ່ໄດ້ພິສູດວ່າ ມັນຈະສິ້ນສຸດໃນປີ 1844.” Early Writings, 235–237.

“ໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ” ຄື “ໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ” ທີ່ “ໄປຮອດປີ 1844,” ຊຶ່ງໃນເບື້ອງຕົ້ນພວກມັນເລີ່ມໄດ້ເຊື່ອວ່າໄປຮອດປີ 1843. “ໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ” ທີ່ໄປຮອດປີ 1844 ນັ້ນ ມີຢູ່ສາມໄລຍະແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ,” ແລະທັງໝົດໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ເທິງຕາຕະລາງຂອງຮາບາກກຸ. ໜຶ່ງໃນສາມໄລຍະນັ້ນພຽງແຕ່ “ແຕ່ຕ້ອງ” ປີ 1844, ແລະອີກສອງໄລຍະໄປຮອດວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ໜຶ່ງພັນສາມຮ້ອຍສາມສິບຫ້ວນໄດ້ໄປຮອດວັນທຳອິດແທ້ຂອງປີ 1844, ເມື່ອຄວາມຜິດຫວັງເທື່ອທຳອິດຂອງພວກມັນເລີ່ມໄດ້ມາເຖິງ, ແລະເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າຂອງທັງຮາບາກກຸບົດທີສອງ, ແລະຂອງຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາລີສິບຄົນໃນມັດທາຍບົດທີສາມຫ້າ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ.

ສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນໃນດານເືອນ ບົດທີ 8 ຂໍ້ 14 ໄດ້ມາເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ແລະສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວບຶຂອງ “ເຈດີເວລາ” ທີ່ຕົກຕ້ານອານາຈັກພາກໃຕ້ແຫ່ງຢູດາກໄດ້ສັ້ນສຸດລົງໃນເວລານັ້ນເຊັ່ນກັນ. ບານໂມນໄດ້ແນະນຳຕົນເອງວ່າເປັນຜູ້ນຳບໍລິຫານອັນມະຫັດສະຈັນໃນຂໍ້ 13 ຂອງດານເືອນ 8, ແລະ “ໂຄງສ້າງ” ແລະ “ແບບແຜນ” ທາງຄຳພະຍາກອນທີ່ທ່ານໄດ້ວາງອອກໃນເວລານັ້ນ ໄດ້ລວມເຖິງຢ່າງໜ້ອຍສິບຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັນ.

ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ ພວກເຮົາຈະເລີ່ມພິຈາລະນາຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ລັກຊັງຍິ່ງຂຶ້ນ.

ພຣະຄຣິດໄດ້ປະທານບົດຮຽນໜຶ່ງແກ່ໂລກ ຊຶ່ງຄວນຖືກຈາລຶກໄວ້ໃນຈິດໃຈແລະວິນຍານ. “ນີ້ແມ່ນເຊື້ອດິນລັບດອນ,” ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຄືການທີ່ເຂົາຈະຮູ້ຈັກພຣະອົງ ຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າທຸ່ງແທ້ອົງດຽວ ແລະຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູຄຣິດ ຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສົງມາ.” ແຕ່ຊາຕານກະທຳການເຫນືອຈິດໃຈຂອງມະນຸດ ໂດຍກ່າວວ່າ, ຈົ່ງເຮັດການນິຫານນັ້ນ ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະເປັນເໝືອນພຣະ. ດ້ວຍເຫດຜົນອັນຫຼອກລວງ ມັນໄດ້ນຳອາດາມແລະເອວາໃຫ້ສົງໄສພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະໃຫ້ນຳທິດສະດີໜຶ່ງມາແທນທີ່ ຊຶ່ງໄດ້ນຳໄປສູ່ການລ່ວງລະເມີດແລະການບໍ່ເຊື່ອຟັງ. ແລະການໂຕ້ແຍ້ງອັນຫຼອກລວງຂອງມັນ ກໍກຳລັງກະທຳໃນວັນນີ້ເໝືອນດັ່ງທີ່ມັນໄດ້ກະທຳໃນເອເດນ. ເມື່ອພຣະຄຣິດໄດ້ສະເດັດມາສູ່ໂລກຂອງພວກເຮົາ ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກຊາວປະມົງຜູ້ຖອມຕົນເປັນຮາກຖານແຫ່ງຄຣິດຕະຈັກຂອງພຣະອົງ. ຕໍ່ບັນດາສາວົກເຫຼົ່ານີ້ ພຣະອົງໄດ້ພະຍາຍາມອະທິບາຍລັກສະນະແຫ່ງອານາຈັກແລະພັນທະກົດຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ຄວາມເຂົ້າໃຈອັນຈຳກັດຂອງເຂົາໄດ້ວາງຂໍ້ຈຳກັດໄວ້ເໝືອນພຣະອົງ. ພວກເຂົາໄດ້ຮັບເອົາຄຳສອນຂອງພວກທຳມາຈານແລະຟາຣີສີຢູ່ແລ້ວ ເພາະສະນັ້ນ ຫຼາຍສົງໄສເຊື່ອຈົບຖືກຕ້ອງ. ແລະເຖິງແມ່ນວ່າພຣະຄຣິດມີຫຼາຍສົງໄສທີ່ຈະກ່າວແກ່ເຂົາ ພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດຮັບຟັງໄດ້ຫຼາຍຈາກສົງໄສພຣະອົງປາຖະໜາຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະສື່ສານແກ່ເຂົາ.

“ພຣະຄຣິດຊົງເຫັນວ່າ ນັກສາສະໜາໃນຍຸກນີ້ຕັ້ງໄປດ້ວຍທັດສະນະອັນຜິດພາດ ຈົນບໍ່ມີຫວັງໃນຈິດໃຈຂອງເຂົາສຳລັບຄວາມຈິງ. ດ້ວຍການສຶກສາອົບຮົມທີ່ໄດ້ຖືກຖ່າຍທອດນັ້ນ ບັນດາຄູອາຈານໄດ້ນຳເອົາແນວຄິດຂອງນັກປະພັນຜູ້ບໍ່ເຊື່ອມາປະສົມປົນກັນ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຫວ່ານເຂົ້າລວງໃນຈິດໃຈຂອງຄົນໜຸ່ມສາວ. ພວກເຂົາກ່າວຖອຍຄຳອອກມາເປັນທັດສະນະທີ່ບໍ່ຄວນນຳສະເໜີຕໍ່ທັງຄົນໜຸ່ມຫຼືຄົນເຖົ້າ ໂດຍບໍ່ເຄີຍຄິດເລີຍວ່າ ພວກເຂົາກຳລັງຫວ່ານເມັດພັນຊະນິດໃດ ຫຼືກ່ຽວກັບການເກັບກ່ຽວອັນໃດທີ່ພວກເຂົາຈະຕ້ອງເກັບຮວບເຂົ້າຍັງເປັນຜົນອອກມາ.” Review and Herald, July 3, 1900.